

ה"ת 1313/12/19 - יפית ויטמן נגד משטרת ישראל - תחנת נהריה

בית משפט השלום בקריות

ה"ת 1313-12-19 ויטמן נ' משטרת ישראל - תחנת נהריה
תיק חיצוני:

בפני	כב' סגן הנשיא, השופט נווה ערן
מבקשת	יפית ויטמן
נגד	
משיבה	משטרת ישראל - תחנת נהריה

החלטה

עניינה של החלטה זו בבקשה להחזרת תפוס.

בעקבות הדיון שהיה קבוע ליום 11.12.19 הודיעה המשיבה כי אין מניעה כי הקרם, הרמקול קריוקי בצבע השחור והכספת יוחזרו. ביחס לתפוסים האחרים הכוללים בין השאר קורקינט, פלאפונים אופניים חשמליים ועוד, הודיעה המשיבה כי אינה מוכנה בשלב זה להורות על החזרתם וכי היא נכונה לעשות כן תוך עיכוב התפוסים למשך 180 יום עד סיום החקירה והגשת כתב אישום.

המבקשת טענה כי צו החיפוש שמכוחו נתפסו התפוסים היה צו חיפוש לא חוקי שכן על הצו נכתב רחוב הזמיר 26 בנהריה שעה שהוא בוצע בפועל רחוב הזמיר 24 בנהריה. החיפוש לא בוצע בנוכחות עדים אותם זכאית היתה המבקשת להביא וכן כי נתפסו תפוסים בניגוד לצו שניתן על ידי כבוד השופט יוסי טורס אשר מכוחו ניתן היה לתפוס מכשיר אקס בוקס, פלאפון ומחשבו האישי של החשוד.

לאחר שבחנתי את חומר החקירה שהוגש לי על ידי המבקשת, את טיעוני הצדדים בפרוטוקול בית המשפט מיום 11.12.19 ואת המסמכים שהוגשו אני נותן את החלטתי:

אני מסכים עם המבקשת כי יש קושי לגבי התפיסה של אותם מוצגים במסגרת צו החיפוש שנחתם על ידי כבוד השופט יוסי טורס אבל בשלב זה כאשר מדובר במבחנים אחרים להחזקת תפוס, נראה לי כי נכון יהיה לדחות את הבקשה באופן שהתפוסים יישארו בחזקת המבקשת אך זאת למשך 60 יום בלבד (ולא 180 יום כפי שהתבקשתי) וזאת על מנת לגבש את עמדתם ביחס להגשת כתב אישום.

1. מסגרת הנורמטיבית -

המקור לסמכות תפיסת חפץ מצוי בסעיף 32 א' לפקודה הקובע כי:

"(א) רשאי שוטר לתפוס חפץ אם יש לו יסוד סביר להניח כי באותו חפץ נעברה עבירה או עומדים לעבור עבירה או שהוא עשוי לשמש ראיה בהליך משפטי בשל עבירה או שניתן כשכר בעד ביצוע העבירה או כאמצעי לביצועה".

המקור לסמכות שמירת התפוסים מצוי בסעיף 33 לפקודה הקובע כי:

"נתפס חפץ כאמור בסעיף 32 או הגיע לידי המשטרה חפץ שאחד התנאים האמורים בסעיף 32 חל עליו רשאית המשטרה בכפוף לאמור בסעיף 34, לשומרו עד אשר יוגש לבית המשפט". המקור לסמכות לשחרור התפוסים מצוי בסעיף 34 לפקודה הקובע כי:

"על פי בקשת שוטר שהוסמך לכך על ידי קצין משטרה בדרגת מפקח משנה או בדרגה גבוהה מזו דרך כלל או לעניין מסוים (להלן: "שוטר מוסמך") או על פי בקשת אדם התובע זכות בחפץ רשאי בית המשפט השלום לצוות כי החפץ יימסר לתובע הזכות או לאדם פלוני, או שינהגו בו אחרת כפי שיוורה בית המשפט - הכל בתנאים שייקבעו בצו".

2. בבש"פ 342/06 חברת לרגו עבודות עפר בע"מ נ' מדינת ישראל (פורסם ב"נבו") נדונה השאלה מה הם המצבים והתנאים שבהם ראוי לעשות שימוש בסמכות שחרור התפוסים ומה הם השיקולים שיש לשקול. כאשר במקרה זה נדונה כמו במקרה שלפנינו הזכות הבסיסית של האדם לקניינו אשר בשמה מבקשת המבקשת כי בית המשפט ישחרר את התפוסים שנתפסו. כך נאמר על ידי השופטת פרוקצ'ה: "בצד זכותו של אדם לחופש אישי עומדת גם זכותו לקניין, המקבלת ביטוי מיוחד במהלך הליך פלילי ביחס לחפצים של חשוד או נאשם (או צד שלישי) הנתפסים ומוחזקים בידי המשטרה בהקשר לחשד לבצוע עבירות. שיקולים האיזון הנדרשים לעניין פגיעה בחירות אישית של נחקר או נאשם אינם בהכרח זהים לאלה החלים באשר לפגיעה בזכות הקניין, בשל עוצמתם השונה של זכויות יסוד אלה במדרג זכויות האדם. עם זאת קווי הבחינה ומסגרת הניתוח החוקתית דומים אלה לאלה בשל התכלית המשותפת העומדת ביסוד חובת האיזון : **להגביל את מידת הפגיעה באדם הן בגופו הן ברכושו עד למינימום ההכרחי הנדרש להשגת האינטרס הציבורי**. כך הוא גם לעניין מעצר אדם וכך הוא גם לעניין תפיסת חפצים בטרם נשפט והורשע. ראה בהקשר זה דנ"פ 2316/95 גנימאת נ' מדינת ישראל פד"י מ"ט (4) עמודים 589, 649".

לאורך השנים הבהירה ההלכה הפסוקה כי לא הרי קיומה של עילה לתפיסת חפץ בהכרח כדין המשך ההחזקה בו על ידי המדינה. (ראה בש"פ 6689/99 עובדיה נ' מדינת ישראל פד"י נ/2 עמוד 464. גם אם עשוי להתקיים **מקור סמכות** לתפיסת חפץ מלכתחילה אין בכל מקרה עילה מתחייבת להמשך החזקתו בידי הרשות בטרם נסתיימו ההליכים המשפטיים ועשויה להיות השאלה האם נמצא אמצעי מידתי שיש בו כדי לאזן כראוי בין

האינטרס הציבורי המבקש לשמור על פיקוח המדינה ביחס לחפץ, לבין זכותו של הפרט לממש את זכויותיו לגבי החפץ גם אם מימוש זה עשוי להיות כפוף למגבלות".

3. אני מפנה בהקשר זה גם להחלטה נוספת שניתנה בנוגע להחזרת תפוס בבית משפט השלום באשקלון שמספרה 43221-05-17 שו"ץ נ' מדינת ישראל שם קבע כבוד השופט אבישי כהן במקרה הזה למקרה שלפנינו שבו נטען כי סכומי כסף שנתפסו נתפסו שלא כדין הואיל והשוטרים עשו חיפוש בביתו של המבקש בהתאם לצו חיפוש שעניינו היה אמל"ח ולפיכך לא היו יכולים כביכול לתפוס את תחומי הכסף שאינם מהווים אמל"ח והיה עליהם להצטייד בצו חיפוש חדש חתום על ידי שופט. בפסק דין זה ערך בית המשפט שוב את האיזון הראוי בין ההגנה הקניינית של הפרט לבין האינטרס הציבורי שבמניעת ביצוע העבירות ובחן האם מתקיימת עילה להמשך החזקת התפוס לאורך זמן ודחה את הבקשה להחזרת התפוס תוך ציון כי טרם חלפה תקופה של חודש ימים ממועד התפיסה כדין.

4. לאחר שבחנתי את הסוגיה ושקלתי בדבר, אני סבור כי לאור הפסיקה שהצגתי והאיזון הנכון בתיק זה, יש לאפשר למשיבה לסיים את החקירה ולגבש את עמדתה אך יש גם לתחום בנוגע לתפוסים שנתפסו ובזיקה לאינטרס הציבורי בזמן ולכן אני דוחה את הבקשה אך מורה לשחרר את התפוסים נשוא הבקשה תוך 60 יום תוך הגשת כתב אישום בהתאם ככל שהמשיבה תמצא לנכון.

המזכירות תשלח ההחלטה לצדדים ותסגור את התיק.

ניתנה היום, י"ז כסלו תש"פ, 15 דצמבר 2019, בהעדר הצדדים.